

Mükemmel İnsanlar: ASHAB-I KİRAM

Huzur-i Enver (Atba) 16 mart 2018'de Londra Beytül Futuh camiinde Cuma hutbesi verdi. Teşehhüd taavvuz ve fatiha suresinden sonra şöyle buyurdu:

Hız. Mesih-i Mevud (as) bir yerde ashabı kiram'ın (ra) makam ve mertebesini açıklayarak şöyle buyurur: Ashab-ı Kiram (rıdvanullahi aleyhim ecmain), Hz. Resulü Allah'ın (sav) siretinin apaydınlık bir ispatıdır. Şimdi bir şahıs bu delilleri yok ederse sanki o Hz. Resulü Allah'ın (sav) peygamberliğini zayıf etmek istiyor demektir. İşte ancak, ashabı kirama değer veren birisi Hz. Resulü Allah'a (sav) gerçekten değer verebilir. Ashab-ı Kiramın değerini bilmeyen Peygamber Efendimizin kadrini de bilmez. Çünkü Hz. Resulü Allah'ı (sav) sevip de ashab-ı kirama düşmanlık edilemez. Ashab-ı Kiram'ın o pak cemaati, peygamberlerinden (sav) asla ayrılmadılar ve onun yolunda can vermekten de geri durmadılar. Onlar Hz. Resulü Allah'a (sav) itaate kendilerini öyle verdiler ki bunun için her sıkıntı ve musibete katlanmaya her zaman hazır idiler. İşte bu, ashab-ı kiramın yüce makamıdır, her Ahmedinin bunu göz önünde bulundurması gerekir. Sahabelerin sireti bizim için örnektir, bizim bunu hayatımızın bir parçası haline getirmek için çabalamamız lazım.

Şimdi ben bazı sahabelerin örneklerini anlatacağım.

Sahabelerden biri de Ebu Düccane Ensarî (ra) dır. Kendisi Medine'de yaşıyordu ve Peygamber Efendimizin Medine'ye hicretinden önce İslamiyeti kabul etmişti. Bedir savaşına da katıldı ve çok büyük kahramanlık gösterdi. Aynı şekilde Uhud savaşına katılma saadetine de erişti ve savaşın seyri değiştiğinde Peygamber Efendimizin yakınında kalan sahabelerden biri de Ebu

Düçane (ra) idi ve Hz. Resulü Allah'ı (sav) savunurken son derece ağır yaralar aldı, ancak yaralarına rağmen geri çekilmedi. Yemame savaşında Müseyleme Kezzab'a karşı savaşırken şehit oldu. O, içerden kapalı olan kale kapısını açmak için büyük bir cesaretle bir çare düşündü; yanındakilere, beni duvardan içeri atın, dedi. Duvar çok yüksekti, kendisi içeri atıldığında ayağı kırıldı. Buna rağmen kahramanca dövüşerek kalenin kapısını açtı ve Müslümanlar içeri girdiler. İşte bu durumda savaşarak şehit oldu. Bir defa hastalığı esnasında yanındakine şöyle dedi: Belki Allah-u Teala benim iki amelimi kabul buyurur. Birisi, ben boş konuşmalar yapmam, hiç kimsenin arkasından gıybetini yapmam, ikincisi benim kalbimde hiçbir Müslümana karşı kin ve buğz yoktur.

Yine ilk ensari Müslümanlardan olan Hz. Muhammed Mesleme (ra) vardır, o çok cesur ve korkusuz birisi idi. Uhud savaşında büyük bir kararlılıkla Hz. Resulü Allah'a (sav) destek oldu. Peygamber Efendimiz (sav) bir defa ona kendi kılıcını verdi ve şöyle buyurdu: Müşriklerle savaştığınızda bu kılıç ile savaş, Müslümanların kendi aralarında savaştıkları zaman geldiğinde bu kılıcı kır ve evinde otur, birisi sana saldırıncaya yahut sana ölüm gelinceye kadar böyle yap. Bazı sahabeler derlerdi ki, Hz. Osman (ra) şehit edildikten sonra başlayan fitnenin eğer birisine etkisi olmadıysa o ancak Muhammed bin Mesleme (ra) idi. O, fitneden kaçınmak için ıssız bir yere yerleşti.

İşte bu insanlar, savaştıklarında, Peygamber Efendimiz (sav), dini yok etmek isteyen müşrikler saldırdıklarında onlarla savaşın, buyurduğu için savaşarlardı. Müslümanlar bunun üzerinde sebat gösterdikleri müddetçe güçleri öyle kaldı ve galip gelmeye devam ettiler. Kendi aralarında savaşmaya başladıklarında ve münafıkların sözüne kanıp birbirlerinin boğazını kesmeye başladıklarında ise, hükümetleri devam etmesine etti ama aralarında birlik kalmadı ve yavaş yavaş hükümetleri de zayıfladı. Ve bugün görüyoruz ki Müslümanların birbirleriyle olan ihtilafları son noktaya ulaştı ve Hz. Resulü Allah'ın (sav) verdiği bir diğer gaybi haber de gerçekleşti. Yani, karanlık devirden sonra aydınlık geldi, Vadedilen Mesih'in zamanı geldi, o halde Vadedilen Mesih'i kabul edin ve cemaatiyle birleşin ki bereket ancak bundadır. Fakat bu geleni kabul etmeyerek Müslümanlar kendi ülkelerinde birbirlerinin kanına susamış bir durumdadır. İşte bunun neticesi olarak gayri müslim dünyası, fiilen Müslümanlar üzerinde hüküm sürmektedir.

Güzel talihli ilk Müslümanlardan biri de Hz. Ebu Eyyüb Ensari (ra) idi. Kendisi, Medine'de Peygamber Efendimize (sav) ev sahipliği yapma şerefine erdi. Hz. Resulü Allah (sav) Mekke'den hicret ettikten sonra onun evinde ikamet etti. Üst katta Hz. Ebu Eyyüb Ensari (ra) kalırdı alt katın tamamını da Hz. Resulü Allah'ın (sav) hizmetine sundu. O Peygamber Efendimizden artan yemekleri verdi. Rivayetlerde yazılıdır ki, yemeğin neresinde Peygamber Efendimizin parmak izleri varsa o da oradan verdi. Bu, hayret verici bir aşk ve muhabbet hikayesidir. Hz. Ebu Eyyüb Ensari (ra) bütün gazvelere katıldı. Hayber savaşında öldürülen Yahudi liderin kızı Hz. Safiye, Peygamber Efendimizin (sav) nikahına geldiğinde, ertesi gün Peygamber Efendimiz (sav) namaz kıldırmak için dışarı çıktığında Hz. Ebu Eyyüb Ensari'nin dışarda nöbet beklediğini gördü.

Peygamber Efendimiz kendisine, niye nöbet için ayakta olduğunu sorduğunda o; Hz. Safiye'nin yakın akrabaları bizim elimizden zarara uğradılar bu yüzden birisinin gelip intikam almaya çalışabileceğini düşünerek nöbet tutmaya gelmişim, diye arzetti. Bunun üzerine Hz. Resulullah (sav) şöyle dua etti: Ey Allah'ım! O nasıl gece boyunca beni korumak için hazır durduysa Sen de Ebu Eyyüb'ü daima Kendi koruman ve emniyetinde tut. Peygamber Efendimizin bu duasının bereketidir ki o birçok savaflara katıldı ve her yerden gazi olarak döndü ve çok uzun yaşadı.

Peygamber Efendimizin (sav) bir diğer sahabesi Hz. Abdullah bin Revaha idi. O, Arapların meşhur şairlerinden birisi olduğu gibi "şair-i Resul" lakabıyla da anılırdı. Bedir savaşı sona erdiğinde fetih haberini Medine'ye ulaştıran da o idi. Hz. İbni Abbas'tan şöyle rivayet edilmiştir: Hz. Resulullah (sav) önemli bir iş için sahabeleri gönderdi, onlar arasında Abdullah bin Revaha (ra) da vardı. Cuma günü idi diğer sahabeler sabahleyin yola çıktılar, Abdullah bin Revaha ise, Cuma namazını Peygamber Efendimizin arkasında kılıp ondan sonra onlarla buluşurum dedi. Namazdan sonra Peygamber Efendimiz (sav) onu camide görünce, diğerleriyle yola çıkmaktan seni alıkoyan nedir diye sordu. Abdullah bin Revaha şöyle arzetti: Ya Resulallah! Sizinle Cuma namazına katılıp hutbenizi dinlemek için çok büyük arzum ve temennim vardı. Ben arkadan gidip yolda onlarla buluşacağım. Hz. Resulullah (sav) şöyle buyurdu: Yeryüzündeki herşeyi harcasan bile, emre uyup sabahleyin yola çıkarak öne geçenlerin elde ettiği sevabı asla elde edemezsin. Rivayet edilir ki bundan sonra önemli bir görev yahut savaşa gidilecek olduğunda Abdullah bin Revaha herkesten önce birliğe katılır ve herkesten sonra Medine'ye dönerdi.

Hız. Resulullah (sav) Mute savaşında Hz. Zeyd bin Harise'yi askerlerin komutanı tayin etti ve şöyle buyurdu: Eğer bu şehit olursa Cafer bin Ebi Talip komutan olacak o da şehit olursa Abdullah bin Revaha komutan olacak ve eğer o da şehit olursa Müslümanlar kimi isterse komutan yapsınlar. Ordunun yola çıkma vakti geldiğinde Abdullah bin Revaha ağlamaya başladı. İnsanlar, Abdullah! bu ağlamak neyin nesidir dediler. O şöyle dedi: "Allah'a andolsun ki dünyaya karşı hiçbir sevgim yok. Ancak ben "ve in minküm illa variduha, kane ala Rabbike hatmen magziyya" ayeti ile ilgili Hz. Resulullah'dan (sav) duydum ki her şahıs bir defa mutlaka ateş ile karşılaşacaktır. İşte ben sırat köprüsünde durumumun ne olacağını bilmiyorum." Peygamber Efendimizin (sav) Allah korkusu taşıyanların sonlarının çok iyi olacağını haber verdiği de zikredilir. Ayrıca Resulullah (sav) muta savaşının komutanları hakkında, ben onları cennette altın tahtlar üzerinde otururken gördüm, buyurdu.

Cihad meydanında Hz. Abdullah bin Revaha kahramanlığın cevherlerini gösterdi. Mus'ab bin Şeybe şöyle anlatır: Hz. Zeyd ve Hz. Cafer de şehit olunca Hz. Abdullah bin Revaha meydanın ilerisine geldi. Kendisine mızrak isabet ettiğinde bedeninden kan fışkırdı, kendisi elini uzatarak o kandan aldı ve yüzüne sürdü, sonra da düşmanlarla Müslümanların safının ortasına düştü, fakat son nefesine kadar komutan olarak Müslümanları yüreklendirmeye devam etti ve son derece hissi bir şekilde Müslümanları galeyana getirip şöyle yardıma çağırırdı; Bakın ey Müslümanlar! Kardeşinizin leşi düşmanın önünde duruyor, ilerleyin ve düşmanları kardeşinizin yolundan

uzaklaştırın. Nitekim bunun üzerine Müslümanlar bütün güçleriyle kafirlere üst üste saldırdılar. Bu sırada Hz. Abdullah bin Revaha da şehit oldu. Onun hanımı kendisiyle ilgili ne güzel şahitlik etmiştir: Hz. Abdullah bin Revaha, iki rekat nafile namaz kılmadan asla evden dışarı çıkmazdı, aynı şekilde eve döndüğünde de yaptığı ilk iş abdest alıp iki rekat nafile namaz kılmak olurdu. Bir defa Hz. Resulullah (sav) hutbe veriyordu, bu esnada ey insanlar oturun, buyurdu. Abdullah bin Revaha bu sırada caminin dışında hazırlanıyordu ki bunu duyar duymaz olduğu yere oturdu. Bunun üzerine Hz. Resulullah (sav) şöyle buyurdu: Ey Abdullah bin Revaha! Senin bu Allah ve Resulüne itaat duygunu Allahu Teala daha da artırsın.

Hız. Resulullah'ın (sav) huzurundaki şairlerden Hz. Kaab bin Malik ve Hz. Hasan bin Sabit'e ilaveten üçüncü yüksek dereceli şair de Hz. Abdullah bin Revaha idi. Hz. Resulullah'ın (sav) şanı ile ilgili söylediği bir şiir vardır ki bunun kendisinin en iyi şiiri olduğu söylenir. Bu şiir onun kalbinin durumunu çok iyi açıklar, o Peygamber Efendimize (sav) hitaben şöyle der: "Muhammed Mustafa'nın doğruluğunu ve sadakatini göstermek için apaçık ve apaydınlık alametler olmasaydı bile, sadece mübarek çehresi onun doğruluğu için yeterliydi, o çehre kendiliğinden bunu ilan etmektedir." Hz. Resulullah'ın (sav) sadık aşıkları işte bu insanlardı ki onlar Peygamber Efendimizin mübarek çehresine bakıp hakkı tanıdılar.

Yine bize tarihten, iki küçük yaştaki kardeşin zikri ulaşır, onların cesaretleri hayret verici idi. Hz. Muaz bin Haris bin Rifa'a ve Hz. Muavvez bin Haris bin Rifa'a. Onlar Bedir savaşına katılmışlardı. Hz. Abdurrahman bin Avf şöyle rivayet eder: savaş başladığında sağ ve sol tarafıma göz attığımda ensardan iki gencin benim yanımda hazır durduklarını gördüm. Onları görünce içim biraz sıkıldı. Bu çocuklar beni nasıl koruyacaklar düşünceleri içindeydim ki onlardan biri bana yavaşça, amca, Mekke'de Peygamber Efendimize eziyet eden Ebu Cehil nerededir, ben onu öldürecekime yahut öldürmeye çalışırken ölecekime kendime söz verdim, dedi. Ben daha ona cevap vermeden öbür tarafımdan diğer genç de aynı soruyu sordu. Ben onların bu cesaretini görünce şaşırıp kaldım, çünkü Ebu Cehil ordunun komutanı idi ve dört yanında fedai askerler vardı. Elimle işaret ederek Ebu Cehil odur dedim. Ben daha işaret eder etmez her iki genç bir kartal gibi uçtu ve düşmanın saflarını yarararak anında oraya ulaştılar ve hızla saldırdılar. Ebu Cehil de etrafındakiler de bakakaldılar ve Ebu Cehil aşağı düştü. İkrime bin Ebu Cehil de babasının yanındaydı, o babasını kurtaramadı ama Hz. Muaz'a arkadan öyle saldırdı ki sağ kolunu kesti ve kolu sallanmaya başladı. Hz. Muaz İkrime'nin peşine düştü ama o kurtuldu. Kesilmiş kol savaşmaya engel teşkil ettiği için onu şiddetle çekerek bedeninden ayırdı ve tekrar savaşmaya başladı. İşte bu gençlerde iman hamiyeti vardı, Hz. Resulullah'ın (sav) aşkı vardı ve bunlar onları korkusuz yaptı. İşte bu yüzden onlar, İslam'ı yok etmek isteyen, Peygamber Efendimize yıllarca eziyet edenin sonu bizim elimizden olsun istiyorlardı. Bunlar, bugünlerdeki sözde cihatçılar gibi gençleri çocukları radikalleştirerek gelin cihat edin diyen insanlar değillerdi. Aksine onların, biz onlardan ayrılmamıza rağmen düşman şimdi bile bize aman vermiyorsa o halde bizim her fedakarlığı yapmamız lazım ki böylece barış tesis edilsin ve fitne ortaya çıkmasın, diye yüce bir maksatları vardı. Velhasıl bugünkü cihatçılar ile o cihat edenler arasında büyük bir fark vardır.

Hız. Mesih-i Mevud (as) şöyle buyurur: Ben, ashab-ı kiramın bu örneğini cemaatimde de görmek isterim. Cemaatim Allah-u Teala'yı her şeyden üstün tutsunlar ve hiçbir şey onların yolunda engel olmasın, mallarını ve canlarını hiç sayınlar. Bazı insanlardan gelen mektupları görüyorum; bir ticaret yahut bir işte zarara uğrasalar, veya bir sınanmadan geçseler, acaba biz Mesih-i Mevud'a inanmakla hata mı yaptık diye şüphelere kapılırlar. Böyle durumlarda, asıl anlam ve maksattan ne kadar uzak olduğunu her şahıs anlayabilir. Sahabeler ve bu insanlar arasında ne fark olduğuna dikkat edin. Sahabeler isterlerdi ki Allah-u Teala razı olsun, ister bu yolda ne kadar zorluklar ve sıkıntılara katlanmak gerekirse gereksin. Eğer bir musibet yahut zorluğa düşülmezse ve bu gecikirse onlar ağlamaya ve sızlanmaya başlardı. Onlar, sıkıntılarının altında Allah rızasının hazinelerinin saklı olduğunu çoktan anlamışlardı.

Hız. Mesih-i Mevud (as) yine buyurur ki, sahabelerin hayatları hız. Resulüllah'ın (sav) doğruluğunun fiili ispatı idi. Sahabelerin ulaştığı makamı Kuran-ı Kerim şöyle açıklar: "Minhüm men gaza nahbehü ve minhüm men yentazır" Yani, onlardan bazıları şehitlik makamına erişti ve gerçek maksadını elde etti; bazıları da şehitlik nasip olmasını isteyerek beklemekte idiler. Sahabeler dünyaya eğilmediler, ömürleri uzun olsun ve dertsiz tasasız rahat içinde yaşayacak kadar mal ve zenginlikleri olsun diye de istemediler. Sahabelerin bu yüce örneklerini gördüğüm zaman, hız. Resulüllah'ın (sav) manevi tesir gücünün genişliğini görüp gayri ihtiyari ikrar ederim: Hız. Resulüllah (sav) onları basıl baştanbaşaya değiştirdi ve Allah aşıkları haline getirdi. Allahümme salli ala Muhammedin ve ala âli Muhammed.

Allah'ın rızasının talibi olmak ve bunu gerçek amacımız bilmek, bizim sorumluluğumuz olmalıdır. Bizim bütün çabamız Allah'ın rızasını elde etmek için olmalıdır, ister bu, zorluklar ve musibetlerle elde edilse bile. Rıza-yı İlahî, dünya ve onun bütün zevklerinden daha faziletli ve üstündür. Allah-u Teala, bizi bu sorumluluğu yerine getirmeye muvaffak kılsın. Amin.

Huzur-i Enver hutbenin sonunda, Al-Haaj İsmail BK Addo beyin güzel vasıflarından bahsetti ve Cuma namazından sonra onun gaip cenaze namazını kıldıracağını duyurdu.